

KARINCANIN KARARI

Bir varmış, bir yokmuş. Var demişler, israf çoğalmış, Yok demişler, bereket azalmış. Herkes kısmetiyle doğarmış. Her canlı nevalesini çıkarırmış. Kimi sapsız kaşıkla yermiş, kimi dipsiz tencereyi önüne çekermiş. Karıncanın yiyeceği yuvasında, arının balı avucunda. Doğadan beslenirmiş cebi delik olanlar, masalda gerçeklerle çarpıştırmış yalanlar. Masalcıyı dinler misiniz kızlar ve oğlanlar? Merhametli olanlar, her canlıyı düşünür. Bilir ki sıcak yakar, soğuk hep üşütür. Birlik içinde el ele, ulaşılır güzele. Doğrunun her zaman yolu dağları aşarmış, yanlıştın ise düz yolda aklı şaşarmış. Uzatmadan sözü masalcıya verelim. Bize ne söyleyecek, dinleyelim, görelim.

Zamanlardan bir zaman, bir orman varmış ki kocaman. Burada yaşayanlar, bilmezmiş dert tasa. Herkes beymiş, herkes paşa. Yolunda gidermiş işler, çıkmazmış hiç kargaşa. Bir gün ormanda yaşayan karınca kolonisinde bir telaştır başlamış. Her bahar yapılan bir yarışma içinmiş bu telaş. Kim daha çok yiyecek getirirse birinci seçilecekmış. Her karınca gibi kahramanımız olan karınca da, bu yarışmayı kazanmak istiyormuş. Yuvasına yiyecek götürmek için çalışıyormuş canla başla. Takılmış ayağı o güne kadar bilmediği bir taş. Çevresini dolanmış. Akıllı bir türlü almamış. Kim koymuş bu devasa taşı yolunun üstüne. Doğrusu bilememek, gidiyormuş gücüne. Buradan her zaman gelir geçermiş, böyle bir çıkıntı görmemiş. Masmavi ve ovalmış. Hayret, nereden gelmiş?

Düşünmüş, taşınmış, ormanın bilgisi olan baykuşa danışmaya karar vermiş. Kan ter içinde koşa koşa baykuşun kapısını çalmış. “Sayın bilge kuş, yolumda bir engel var, ne görülmüş ne duyulmuş. Bir incelesen de söylesen bana, yoksa gökyüzünden mi gelmiş?”

Baykuş, karıncayı severmiş, onu geri çevirmemiş. Bir kuş uçuşu kanat çırpmış, onun dediği yere varmış. Karınca ondan nice sonra gelmiş ancak soluk soluğa kalmış. Baykuş, karıncanın taş sandığı çıkıntıyı inceliyormuş. Bir zaman kanatları yanağında dolanmış durmuş. Sonunda “Hımm” demiş baykuş. “Bu, bir yumurta.”

Karınca ömründe hiç böyle büyük bir yumurta görmemiş. Şaşırılmış kalmış.

“Ne yumurtası ola ki?” diye sormuş.

“ Bilgeyim ama o kadarını da bilemem. Bildiğim bir şey varsa benim yumurtam olmadığı. Oval biçimiyle benim yumurtalarımı andırıyor fakat benim yumurtalarım bu renkte olmaz. Kuluçkaya yatırılrsa ve içinden çıkan civcivi görürsem, sana hangi hayvanın yumurtası olduğunu ancak o zaman söyleyebilirim.”

“Ne olursun bilge baykuş, annesini bulana dek onu yuvana alır mısın? Üzerinde kuluçkaya

yatar mısın?”

“İşim başımdan aşkın, bununla uğraşamam. Hem bana bak sen, işin yok mu başka?”

“İşim var tabi ki. Yiyecek toplamam gerek.”

“O halde bırak bunları işini yap. Yumurtayı kaybeden annesi düşünsün. Bir huzur yok şu koskoca ormanda.” diye pır diye uçup gitmiş.

Karınca, yumurtayla baş başa kalmış. Yarışmaya yiyecek toplaması hayal mi olacaktı? Boşa koymuş dolmamış, doluya koymuş almamış. Yumurtanın üstüne yatmış, ne yazık ki minicik bedeni küçükmüş. Üzerini örtememiş. Yumurta ona göre çok büyükmüş çünkü. Başka bir hayvandan yardım almaya karar vermiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Yoluna bir kaplumbağa çıkmış. Telaşlı karıncayı görünce sormuş.

“Hayrola karınca kardeş? Nereye böyle, bu acelen ne?”

Karınca, kendisinden kat be kat büyük olan kaplumbağayı görünce çok sevinmiş.

“Kaplumbağa kardeş bir derdim var. Sen görmüş geçirmiş birisin. Sanırım bana yardımcı olabilirsin.”

“De bakalım minik karınca, seni dinliyorum evet. Elimden bir şey gelirse yaparım elbet.”

“Şuracıkta bir yumurta var. Acaba size mi ait? Yardım etmeliyiz varken vakit.”

Kaplumbağa öyle yavaş yürüyormuş ki karınca durup onu beklemek zorunda kalıyormuş. Sonunda yumurtanın yanına varabilmişler. Kaplumbağa yumurtaya bakmış, koklamış, ellemiş, ölçmüş, biçmiş.

“Beni buralara kadar boşuna yordun. Bu benim yumurtam olmayacak kadar oval ve de renkli. Benim yumurtalarım yusuvarlak ve beyaz olur.” demiş.

Kaplumbağa oradan ayrılmak üzere yola koyulmuş. Karınca önüne geçmiş.

“Senin yumurtan olmasa bile annesini bulana dek üzerinde kuluçkaya yatamaz mısın?”

“Ben kendi yumurtalarımın üzerinde bile yatmam. Onları kuma gömerim, sıcak kalsınlar diye. Ne zorum var, bir başkasının yavrusunu çıkarmak için kendimi sıkıntıya sokayım. Bir huzur yok şu koskoca ormanda. İşin yok mu senin, var git işine.”

Karıncanın aklına yarışma gelmiş. Yiyecek toplama yarışmasını kazanamayacağı için kaygılıymış. Fakat yumurtayı da orada bırakıp gitmeye gönlü razı olmamış. Düşünmüş, taşınmış, başı kaşınmaktan aşınmış. Bu yumurtaya bir anne bulmak zorundaymış. Yoksa içi asla rahat etmeyecekti. Çünkü o da bir canlıymış. Madem dünyaya gelmiş, her canlı gibi yaşamaya; yaşamak için de yardıma ihtiyacı varmış zavallılığın. Bacaklarındaki olanca güçle yürümeye başlamış. Kanatları olsa uçacaktı neredeyse. Öyle dalgınmış ki karşısından zıplayarak gelen kanguruyu görememiş.

“Hey minik karınca, az kalsın ezilecektin.” demiş kanguru. “Nereye gidiyorsun böyle yangından kaçır gibi.”

“Keşke yangın olsaydı kanguru kardeş. Daha beter, içim yanıyor.” diye dert yanmış karınca. “Şurada bir yumurta var ve üstelik ne yumurtası olduğu belli değil. Üzerinde kuluçkaya yatılması gerek. Ben yatayım dedim ama devasa bir yumurta.”

Kanguru, göbeğini tuta tuta gülmeye başlamış.

“Kuluçkaya yatmanın ne olduğunu biliyor musun ki sen. Üstelik cüssen ne ki kuluçkaya yatasın.”

“ Yumurtayı da, kuluçkaya yatmanın ne olduğunu da elbette biliyorum. Bizim yuvalarımızda kuluçka odaları var.”

“O halde götür yumurtayı o odacıklara. Neden kuluçkaya yatacak birini arıyorsun?”

“Bırak tartışmayı kanguru kardeş. Lafı uzatmadan gidelim de yumurtayı göstereyim sana.” diyen karınca yürümeye başlamış.

Ben diyeyim bir saat siz deyin iki saat sonra yumurtanın olduğu yere ulaşmışlar.

Kanguru kesesini kaşımış.

“Yumurta bu mu?” demiş burun kıvrarak. “Minicik bir şeymiş bu. Devasa derken devekuşu yumurtası sandım.”

Karınca, kangurunun bu kaygısız tutumuna çok içerlemiş. Fakat onu kızdırmadan razı etmeliymiş. Öncelik yumurtanın hayatını korumakmış. Tartışmayla ziyan edilecek zaman yokmuş.

“ Bu senin yumurtan olabilir mi? Senin yumurtaların beyaz mı, mavi mi? Yuvarlak mı, oval mi?”

Kanguru bu kez gülme krizine tutulmuş.

“Benim yumurtam mı? Cahil karınca, kanguruların yumurtlamayacağını bilmiyor musun?”

“Peki, karnındaki kese kuluçka için değil mi?”

“Tabii ki değil, o kese yavrularımız büyüyene kadar korumak için. Yani yavrumuz doğduktan sonra kundak vazifesi görür.”

“Ya!” diye şaşkınca kanguruya bakmış karınca.

Gülmesi devam eden kanguru, biraz doğrulmuş. Karıncayı tepeden süzmüş.

“Biz, memeli hayvanlarız. Yavrularımızı yumurtlamayız, doğururuz.” demiş.

“Şimdi kesen boş. Yumurtayı oraya koysak, annesini bulana kadar olmaz mı?”

Kanguru birden ciddileşmiş.

“Sen çıldırmışsın karınca. Anlaşılan hiç işin gücün yok, başkalarının huzurunu kaçırmayı kendine görev edinmişsin.” Sonra kafasını sağa sola sallamış. “Var git işine. Bana hiç huzur yok mu şu ormanda.” diyerek oradan uzaklaşmış.

Karınca yine yumurtayla baş başa kalmış. Ne yapacak, ne edecekmiş? Kolonisinden yardım

istese... Yardım etmeleri şöyle dursun, onu dinlemezlermiş bile. Çünkü karıncaların hepsi, yiyecek toplama yarışmasıyla meşgullermiş. Herkes birinci olmak istermiş. Yine iş başa düşermiş. Zaman geçiyormuş, bir an önce kararını vermeliymiş. Ya yiyecek toplama yarışında birinci olacakmış ya da bir canlının hayatını kurtaracakmış. Bir dahaki yarışmaya katılma şansı varmış ama bu yumurta bir sonraki bahara kadar bekleyemezmiş. İki arada bir derede kaldığını hissediyormuş. Fakat en kötü karar bile olsa, kararsızlıktan daha iyi olacağını biliyormuş. Biz bırakalım onu yumurtayla baş başa, gelelim karınca kolonisine.

Her bir karınca, enerjilerinin son safhasına kadar çalışıyormuş. Bu yarışmayı kazanmayı her şeyden çok istiyorlarmış. Gün boyunca topladıklarını, yuvanın ağzında tarttırdıktan sonra içeriye taşıyıp istifliyorlarmış. Bir grup karınca, toplam ağırlığı listedeki isimlerinin karşısına not ediyormuş. Toprak altındaki yuva, ağzına kadar yiyeceklerle dolup taşmış. Liste, sonunda kimin birinci olacağını belirlemek için kontrol edilmiş. Bizim karıncanın hanesi bomboşmuş. Kendisi ortalıkta bile yokmuş. Başına bir şey geldiğini düşünerek telaşlanmışlar. Asker karıncaları onu bulmak üzere görevlendirmişler.

Kayıp karıncayı ararken, koskoca ormanın altını üstüne getirmişler. Sonunda onu bulmuşlar. Bizimki, bir yiyecek tümseğinin üzerinde dikiliyormuş. Asker karıncaları gördüğü halde, kılını bile kıpırdatmadan onlara bakıyormuş.

“İn, o dağın üzerinden!” diye bağırmış komutan karınca.

Bizimkinde çıt yok. İkinci kez üç beş karınca bağırmış.

“İn, o tepenin üzerinden!”

Bizimkinde yine çıt yok. “Yoksa bizi duymuyor mu?” diye düşünmüşler. Bu kez topluca bağırmışlar.

“İn, o tümseğin üzerinden!”

Bu kez çıt çıkmasını umuyorlarmış. Fakat duydukları sese inanamamışlar. Bir çatırtı duymuşlar. Yiyecekten oluşan tümsek hareketlenmiş. Bir krater gibi üstü açılmış. Renkli yumurtanın kabuğu gözükmüş. Yumurta çatlayıp kırılıyormuş. Karıncalar böyle bir olaya ilk kez şahit oluyorlarmış. Şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilememişler. Sağa sola kaçışmaya başlamışlar. Karıncamız, onlara korkmamaları gerektiğini söylemeye çalışmış ancak bu kargaşada onun sesini duyacak halde değillermiş. Öyle bir yaygara çıkmış ki ormanın dört bir yanından duyulmuş. Baykuş, kaplumbağa ve kanguru kendi hızlarında oraya koşmuşlar. Bir de ne görsünler, bizim karınca avazı çıktığı kadar bağıriyormuş.

“O kimseye zarar veremez. Daha minicik bir yavru. Lütfen ona yardım edelim!!!”

Karıncalar olanlara dayanamayıp ağlamaya başlamış. Asker karıncalar, temkinli adımlarla geriye dönüp gelmişler. Fakat çok yaklaşmaya cesaret edememişler. Karıncamızı ilk teselli eden baykuş olmuş.

“Oyyy benim bilge karıncam. Sana yardım etmediğim için üzgünüm. Sonunda yumurtanın üzerini kapladın ha. Onu sıcak tuttun. Aferin sana.”

“Hayır, kendine haksızlık etme baykuş. Onun bir yumurta olduğunu ve kuluçkaya yatırılması gerektiğini sen söyledin.”

Kaplumbağa ve kanguru, suçluluk içinde başlarını önlerine eğmişler. Bir karınca kadar olamadıkları için utanmışlar. Karınca onların gözlerindeki pişmanlığı görmüş.

“Kaplumbağa kardeş yumurtayı toprağa gömerek sıcak tutmayı senden öğrendim. Ancak toprağı kazarak zaman kaybetmek istemedim. Ben de üzerini topladığım yaprak, tohum ve yemişlerle kapattım. Tıpkı kundak yapar gibi sardım. Bunu da kanguru kardeşten öğrendim.”

Bilge baykuş, kanatlarını çırparak onu alkışlamış.

“Herkes her şeyi konuşabilir ancak isteyenler konuşulandan faydalanır. Önemli olan çevremizdeki kişilerden öğrendiğimiz olumlu bilgileri hayata geçirmektir. Bunu herkes başaramaz.”

Bu sırada çatlayan yumurtayı unutmuşlar. Yumurtadan çıkan kanatlı bir hayvanmış. Bilge baykuş, civcivi incelemiş.

“Yanılmıyorsam, bu bir bülbül civcivi. Kesin olarak bilmesem de sanırım annesi şu anda altın kafeste esir tutuluyordur. İnsanlar, bülbülü yalnızca kendileri için şakınsınlar diye hâlâ yakalayıp hapsediyorlar. Bu yavru, bize ondan kalan bir hatıra. Bununla avunabiliriz.”

Bülbül civcivi, şakımaya başlarken karıncanın yanına sokularak.

“Anneciğim, bu şarkıyı senin için söylüyorum.” diye ötmüş.

Asker karıncalar, olup bitenlere tanıklık etmişler. Koloniye gidip durumu anlatmışlar. Tam bu sırada yarışma sonucu ilan ediliyormuş. Kupayı alan karıncayla birlikte tüm karıncalar, olay yerine gelmişler. Durumu yolda birbirlerine anlatmışlar. Herkes bizim kahraman karıncamızla gurur duymuş. Kupayı kazanan karınca, ödülünü kahramanımıza uzatmış.

“Bunu benden çok, sen hak ettin. Toplayıp yumurtanın kuluçkası için istiflediğin yiyecekler, benim topladıklarımın daha fazla. İstersen yuvaya el birliğiyle taşıyıp tartalım.”

“Yooo.” demiş kahramanımız. “Bunlar bülbül civcivin nevalisi. Büyürken beslenmesi gerekli.”

Tüm hayvanlar, alkışlarla onu kutlayıp tebrik etmişler. Baykuş, kaplumbağa ve kanguru, onu beslemek için gönüllü olmuşlar. Böylelikle kendilerini affedebileceklermiş. Bu koca orman, minik bülbülün sesiyle inlemiş.

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalcımıza, biri masaldaki hayvanlara, biri de bu masalı dinleyip kendine pay çıkaranlara.